

52% DUI sense matisos

written by Fredi Bentanachs | 20 de març de 2021

Ara farà 90 anys del naixement de l'organització política ERC, nascuda de la fusió de diverses organitzacions, separatistes i republicanes federals, al barri de Sants, al carrer Cros. El mateix any 31, però, havent guanyat les eleccions municipals arreu, les discrepàncies entre els partits fundadors ja varen esclatar. Francesc Macià proclama la República Catalana, amb el matís de fer-ho dins d'una federació ibèrica, matís obligat per la gent federalista espanyola d'algunes de les organitzacions –no majoritàries què conformaven ERC–. L'esquerda estava feta. A la mort de l'Avi Macià, i veient la deriva espanyolista que encetava l'ERC de Lluís Companys cap a un republicanisme federal espanyol, que comportà la retallada brutal de l'Estatut de Núria del 31, virant cap a un autonomisme de l'Estatut del 32, les organitzacions patriòtiques i socialistes varen marxar: Nosaltres Sols, Estat Català, Partit Social Demòcrata Català, amb els escamots de bandera negra, etc., varen abandonar aquella ERC autonomista en mans de radicals i republicans autonomistes.

La insurrecció feixista del juliol del 36 va demostrar amb escreix el patriotisme d'Estat Català proletari amb gent com Jaume Compte o González Alba, morts en la defensa del CADCI, o el comandant Jaume Martínez Vendrell de Nosaltres Sols i home de confiança de Daniel Cardona durant tota la campanya, que va ser la darrera bateria de combat a passar a França defensant la rereguarda a Castelló d'Empúries, bombardejant les forces feixistes de Franco, i així facilitar la fugida a França de milers de refugiats d'arreu.

El 1939, un cop acabada la guerra, Daniel Cardona i Jaume Martínez Vendrell, entre altres patriotes sortits de les files independentistes republicanes, socialistes i llibertaris, veient la proximitat de l'esclat de la II Guerra Mundial, creen a París el FNC (Front Nacional de Catalunya), la

històrica organització mare de l'independentisme modern que sortiria els anys 70 amb els dos PSAN i PSAN-P.

L'executiva nacional d'ERC no va voler participar en la creació del FNC i va marxar a l'exili entre França i Mèxic, on pràcticament no participa en res de la resistència catalana. Menció a part és el M.H. President Josep Irla, que va custodiar la Generalitat i la presidència a Mèxic fins a la seva mort, i on el conseller Josep Tarradellas es va convertir en el nou M.H. President de la Generalitat. Qui de la mà de l'espanyolisme del PSOE i PSUC, i amb el permís d'UCD de Madrid, retorna a Catalunya, a la Generalitat, amb la ferma oposició de tot l'independentisme. És aleshores que l'ERC del M.H. President del Parlament, Heribert Barrera, torna a treure al cap.

Durant tota la transició fou l'esquerra independentista i la CDC del M.H. President Jordi Pujol i Soley els que mantenen el catalanisme polític, per sota mà, CDC manté un model separatista de centredreta, que sempre va treballar per la República Catalana. Cal dir-ho sense embuts, part d'aquella burgesia patriòtica va col·laborar econòmicament en la recuperació de la cultura catalana, pagant fiances a presos, i àdhuc amb ajuda a organitzacions catalanes de l'època. Mentre que ERC poc va fer per l'independentisme català. Només a títol personal, Heribert Barrera i Enriqueta Gallinàs varen donar escalf i aixopluc a grups independentistes. Quan aquests grupuscles independentistes s'ensorren a causa de les lluites internes, l'ERC d'Àngel Colom i Carod Rovira veu una oportunitat per fer-se amb l'esquerra independentista sense esforç i tapar la seva frustració vers la CDC de Jordi Pujol. Obsessió malaltissa que ha passat com una herència malaltissa fins a l'ERC actual.

Tota aquesta llarga introducció no és en va, serveix perquè el lector d'aquest article, entengui perquè la CUP i JxCat, amb tots els matisos que vulgueu, s'entenen millor per a desenvolupar la DUI votada el 1r d'octubre en referèndum que

no pas l'autonomisme frustrant i claudicant d'ERC. Des de 1931, ERC és la mosca que fa la guitza a l'independentisme, sempre amb el seu eixamplament de fum per no aconseguir res, la darrera cosa que han fet en la lluita de l'exili polític de l'independentisme és l'entrega de Meritxell Serret a l'Audiència Nacional espanyola, i que blanqueja així la repressió espanyola. Meritxell Serret, que mai ha participat en res de la lluita i la resistència dels exiliats, el Consell per la República, mai es va poder comptar amb ella, funcionària del Departament d'Exteriors de la Generalitat, departament d'ERC. L'intent de desnaturalitzar la lluita dels exiliats hom l'ha poguda copsar quan després de Serret, l'independentisme ha preguntat i per què no Anna Gabriel, la resposta d'Espanya ha estat fulminant, les acusacions contra Anna Gabriel encara està «per concretar» quants càrrecs li volen posar.

Totes les organitzacions independentistes, i les entitats amb més o menys matisos, donen suport al CxR, ERC se n'ha desdit, ERC ara posa bastons a les rodes després del 52%, ERC segueix enganyant amb la taula de fum. El Regne d'Espanya ja ha dit per activa i passiva que no, ni autodeterminació ni amnistia. I ERC segueix donant suport a canvi de res, traint així l'esperit de l'1-0, el 21D el 14F.

S'ha de dir però, que des de dins d'ERC, el Col·lectiu 1-0 i altres militants, molt tímidament volen fer evident llur malestar. La pregunta és si tindran la força suficient per derrocar la direcció sectària actual i fer-los entendre que les *paguetes* s'han acabat, que l'únic camí per ser lliures, és la unilateralitat i desplegar la DUI votada l'1-0, res més, la resta és perdre temps i blanquejar el feixisme espanyol.

Obrim els ulls ja si volem consolidar la República Catalana independent, hem de ser perseverants en la lluita i la mobilització constant.

Només el poble salva el poble, la veritat fa mal però és

necessària per assolir la independència de la Pàtria.
Donec perficiam!